

Arja Suomi

Kultalintu

ja muita ikivanhoja satuja uudesti kerrottuina

KULTALINTU

ja muita ikivanhoja satuja

uudesti kerrottuina

Arja Suomi

Juhanille ja Johannalle,

maailman parhaalle perheelle

Arja Suomi

Kultalintu

ja muita ikivanhoja satuja

uudesti kerrottuina

© 2019 Arja Suomi

Kannen suunnittelu: Johanna Suomi

Sisuksen taitto: Johanna Suomi

Kuvat: Arja Suomi;

Kultalinnun siluetti Gordon Johnson / Pixabay (Free for commercial use);

Siluettikuvat saduissa Eläinten talo, Uli, Puli ja Pulivari sekä Mies, joka ymmärsi

kaiken elollisen kieltä: muokaten Clker-Free-Vector-Images ja PublicDomainPictures /

Pixabay (Free for commercial use)

Siluettikuva sadussa Maksu yösiijasta: 13smok / Pixabay (Free for commercial use)

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-1931-2

Sisällysluettelo

Meikäpoika	7
Rietin reppu	10
Vilppu ja Peikko	15
Neuvokas Ville	19
Huithapeli	25
Kettu puhemiehenä.....	32
Hiiri morsiamena	35
Vetehisen vangit.....	40
Ihmeellinen sauva	46
Kultalintu	53
Ilona ja Marina.....	63
Uli, Puli ja Pulivari.....	68
Tietäjän neuvot.....	73
« Pois pussista, pojat ! »	77
Ukon kiitos.....	80
Maksu yösijasta	84
Suutarin emäntä ja kuningatar	86
Kaikkietävä tohtori.....	89
Neljä kysymystä	93
Paholainen asianajajana	95
Riski Riku	98
Mies, joka ymmärsi kaiken elollisen kieltä	103
Ketun kauhea lapsenpiika.....	106

Susi väärissä ammateissa.....	109
Eläinten talo.....	111
Hukan laulu	113

MEIKÄPOIKA

Onni piti itseään onnenpoikana. Hänellä oli ahkera vaimonsa Martta ja kolme koreaa tytärtä. Elämä oli kaikin puolin mallillaan, mutta aina joskus Onni innostui vähän liikaa.

Eräänä päivänä Onni meni metsään hakkaamaan puita. Keskipäivän kuumimpana hetkenä Aurinko puhutteli häntä ja pyysi vaimokseen hänen Anni-tytärtään. Onni tietysti suostui, ja niin pidettiin häät.

Toisella kertaa Onni oli metsällä koiransa kanssa. Iltahämärissä Kuu huhuili häntä ja pyysi hänen Emma-tyttärensä kättä. Onni lupasi tyttärensä, ja niin Emmasta tuli Kuun puoliso.

Eräänä syyspäivänä Onni lähti marjastamaan. Nyt Tuuli piiritti hänet ja kosi hänen nuorimmaistaan, Tuulikkia. Onni suostui, ja niin päästiin viettämään kolmansiä häitä. Onni ja Martta olivat hyvillään, kun kaikki tyttäret oli saatu hyviin naimisiin.

Kului aikaa, ja Onnin teki mieli nähdä, miten Aurinko asui. ”Lähdetään Auringolle vieraisille”, hän sanoi Martalle. Ja niin he menivät. Aurinko otti heidät lämpimästi vastaan ja kehotti vaimoaan Annia paistamaan vieraille blinejä.

”Missä paistan, kun ei ole tulta”, mietiskeli Anni-rouva. – ”Pane minun pääni päälle paistumaan”, sanoi Aurinko. Emäntä teki työtä käskettyä, ja blineistä tuli aivan erinomaisia. Vieraat söivät ja lähtivät sitten tyytyväisinä kotiin.

Kotona Onni kulki rauhattomana ympäriinsä, mutristeli suutaan ja myhäili itsekseen. Hänen teki mieli lisää blinejä ja hän pyysi Marttaa paistamaan niitä. ”Missä paistan, kun polttopuut ovat loppu”, Martta sanoi. – ”Pane minun pääni päälle paistumaan”, neuvoi Onni. – ”Oletkos aivan höntti”, torui vaimo, ”Eiväthän ne sinun päässäsi paistu, vaikka Auringon päässä paistuivatkin.”

”Etkö usko! Kyllä meikäpoika osaa, jos joku toinenkin”, Onni jyrähti, ja lopulta Martta kyllästyneenä kaatoi blinitaikinaa ukkonsa päähän. No eihän siitä mitään tullut. Taikina virtasi Onnin tukkaan ja kasvoille eikä lähtenyt hiuksista pois, vaan Martan piti lämmittää sauna ja pestä ukon pää siellä.

Eräänä iltana Martta tahtoi lähteä vieraisille Kuun luo. Heidät otettiin sielläkin vieraanvaraisesti vastaan. Pöytään katettiin mitä parasta. ”Menehän ottamaan lisää kaljaa kellarista”, Kuu pyysi vaimoaan. – ”Miten näen, kun ei ole valoa”, Emma-emäntä pohdiskeli ovelta. Kuu lupasi näyttää valoa sormellaan, ja niin vaimo sai tuotua kaljaa ruokapöytään. Vieraat söivät ja joivat ja olivat tyytyväisiä.

Kotiin tultuaan Onni kuljeskeli ympäriinsä rauhattomana, mutjuili suutaan ja virnotti viekkaan näköisenä. Hän sanoi olevansa vielä janoinen ja pyysi vaimoaan hakemaan kaljaa kellarista. Martta ei olisi halunnut mennä pimeään kellariin, vaan torui, ettei ukko ollut vaihtanut lamppua. ”Mutta minä näytän valoa sormellani”, Onni sanoi. – ”Sinua hupsua, vaikka kuinka näytät sormellasi, niin ei siitä kuutamaa saada”, Martta suuttui.

Mutta Onni mankui ja kiukutteli sormi pystyssä: "Kyllä meikäpoika osaa, jos joku toinenkin!" Lopulta vaimo lähti kiukuspäissään kellariin. Mutta kun hän ei nähnyt, mihin jalkansa sijoitti, hän kaatui, löi kiviin päänsä ja sairasti monta viikkoa.

Kun Martta lopulta parani, Onni houkutteli häntä vieraisille Tuulen luo. Heidät otettiin hyvin vastaan, syötettiin ja juotettiin. Tuuli sanoi vaimolleen: "Levitäpä, Tuulikki kultaseni, turkki järven pinnalle, jotta vanhempasi saavat siinä ajella." Niin tehtiin, ja Onni ja Martta ajelivat turkin päällä pitkin järven selkää.

Kotona Onni oli vieläkin tohkeissaan mukavasta kokemuksesta, vänteli suutaan ja hihitteli tyytyväisenä. Hän pyysi vaimoa panemaan turkin järven rantaveteen, jotta he pääsisivät uudelleen ajelemaan. – "Voi hyvänen aika sinun kanssasi!" huusi Martta. "Mehän vain kastumme, kun ei ole Tuulta kannattamassa."

"Mitä sitä juttuja! Eikö meikäpoika muka osaisi, jos joku muukin osaa!" Onni harmistui ja kärtti niin kauan, että vaimo lopulta kyllästyi ja vei turkin laiturille. Turkki levitettiin laineille, ja pariskunta hyppäsi sen päälle käsi kädessä. Turkki tietenkin upposi, ja Onni ja Martta kastuivat pahanpäiväisesti.

Martta nalkutti ukolleen monta päivää, ja se oli Onnille ihan oikein.

Sen pituinen se.

RIETIN REPPU

Rieti Rask oli vanha sotamies. Hän oli palvellut armeijaa monen monta vuotta, mutta vihdoinkin hän päätti erota ja lähteä kasarmista. Hän pani vanhan repun selkäänsä, pani siihen kolme leivänkannikkaa ja sai kolmekymmentä euroa lähtöpalkkaa. Niine hyvineen hän lähti maantielle.

Keskipäivän aikaan häntä vastaan tuli vanha ukko. "Anna, hyvä sotamies, minulle vähän rahaa ja ruokaa. Olen nälkään nääntymässä", ukko sanoi. Sotamies Rask oli hyväsydäminen ja sääliväinen ihminen. Hän antoi ukolle yhden leivistään ja kymmenen euroa rahaa. Ukko kiitteli ja meni matkoihinsa.

Illansuussa tuli taas resuinen vanha ukko häntä vastaan ja pyysi rahaa ja ruokaa. Raskia itseäänkin alkoi jo hiukoa, mutta vanha nälkäinen ukko säälisti häntä niin, että

Sadut ovat ihmiskunnan yhteistä perintöä. Ne ovat kiertäneet maailmaa eri kertojien esittäminä. Ne täyttivät ihmisten viihteen ja jännityksen tarpeen nykypäivän Game of Thronesin ja vastaavien tarinoiden tapaan aikana, jolloin kaikki viestintä perustui muistitietoon.

Näiden satujen pohjana on joukko 1800-luvun alkupuoliskolla karjalaisilta sadunkertojilta koottuja satuja. Niissä on mukana aiheita, jotka ovat peräisin jopa kolmen tuhannen vuoden takaa Egyptistä ja Välimeren itäisiltä rantamilta.

Sadut on nyt kerrottu uudelleen nykykielellä ja muokattu siten, että ne sopivat luettaviksi myös lapsille. Ikivanhat saduthan eivät olleet lapsille tarkoitettuja.

Saduissa seikkailevat esimerkiksi vetehiset ja peikot, puhuvat eläimet sekä taikaesineet. Nokkelat ja ystävälliset pojat voittavat prinsessan ja puoli valtakuntaa, ja neuvokkaat tytöt löytävät itsestään oman elämänsä sankarin.

Sen pituinen se.

BoDTM
BOOKS on DEMAND